

Усім, хто дуже сумує
за своїм котиком.



The Kitten Nobody Wanted



Holly Webb

Illustrated by Sophy Williams


stripes

Голлі Вебб

**ВУСАНЧИК, АБО
СОРОМ'ЯЗЛИВЕ
КОШЕНЯ**

Ілюстрації Софі Вільямз

З англійської переклала Надія Хаєцька

Київ
BOOKSHELF
2021

Для читання дітям під час війни

УДК 821.111(477)'06-343-93

В26

*Партнер проекту – Благодійний фонд
допомоги тваринам Happy Paw*

*Підтримати Фонд
можна тут*



Вебб Г.

В26 Вусанчик, або Сором'язливе кошеня / Голлі Вебб; пер. Н. Хаєцької. — Київ: Видавництво Букшеф, 2021. — 128 с. — (Добрі історії про звірят).

ISBN 978-617-548-022-9

Маленький білявий Вусанчик був сором'язливим кошеням, яке тривалий час шукало собі домівку. У той самий час одна маленька дівчинка дуже сумувала за своїм любим котиком Абрикосом, і, здавалося, що в її серце вже не повернеться радість від спілкування з пухнастими улюбленцями.

Чи зможуть вони по-справжньому зблизитися? Мабуть, ви здогадалися, що так. Але який шлях пройдуть ці двоє до об'єднання?

Зворушлива і правдива історія, яка допоможе дітям відчувати і проживати глибокі почуття, співчувати й надихатися на добрі вчинки.

УДК 821.111(477)'06-343-93

First published in Great Britain in 2011
by Stripes Publishing Limited
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London, SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2011
Illustrations copyright
© Sophy Williams, 2011
All rights reserved.

Літературно-художнє видання
ISBN 978-617-548-022-9

© Хаєцька Н., переклад, 2021
© ТОВ «Видавництво Букшеф»,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2021

Розділ 1



— О, Міє, глянь! Я ж казала, що в місіс Джонстон нова кішка. Хіба вона не розкішна? Така пухнаста! — Міїна мама гладила невеличке чорненьке кошенятко, яке велично сиділо на кам'яному мурі перед будинком місіс Джонстон.

Емілі, найкраща подруга Мії, лоскотала муркітливу кішечку під підборіддям.

— Вона така мила!

Міїна мама з надією подивилася на доньку, а тоді зітхнула. Однак та навіть не глянула, як мама й Емілі пестили кішку. Мія йшла та старанно розглядала свої шкільні туфельки. Здавалося, дівчинка не чула їх.

Мама та Емілі обмінялися стривоженими поглядами й поспішили за нею. Емілі жила через кілька будинків від Мії, і зазвичай дівчатка ходили до школи разом. Тепер їхні мами й Міїна бабуся ходили з ними по черзі, бо старша сестра Емілі, Лія, перейшла в середню школу. Бабуся жила в прибудові до Міїного будинку й дбала про дівчинку, поки її батьки працювали. Вона переїхала до них кілька років тому, коли захворіла і їй стало важко жити самій.

— Міє, до завтра! — вигукнула Емілі, звертаючи на своє подвір'я.

— Бувай! Подзвони, якщо раптом зависнеш над домашнім завданням!

Мії добре давалася математика, Емілі — ні. Подруга нарікала на домашнє завдання з математики всеньку дорогу зі школи.

Мія скинула пальто й поспішила нагору, поки мама знову не завела мову про розкішну кішку місїс Джонстон. Вона чула, як мама запитувала її, чи все гаразд, чи хоче вона пити або поговорити, але дівчинка проїгнорувала її.

Мія просто не хотіла нічого чути. Раніше вона ніколи не помічала, скільки котів можна надібати на її вулиці чи дорогою до школи. Тепер, коли дівчинці було нестерпно важко дивитися на них, здавалося, кішки повсюди.

Вона впала на ліжку й сумно глянула на розстелену на ньому

темно-синю флісову ковдрочку з намальованими невеличкими котячими мордочками. То тут, то там до нього прилипли руді ворсинки. Там щоночі спав Абрикос, скільки Мія пам'ятала себе.

Дівчинка й досі прокидалася посеред ночі, сподіваючись, що старий кіт буде поруч. Іноді вона навіть тягнулася, щоб погладити його, очікуючи, що Абрикосик сонно замуркоче, відчувши рухи дівчинки. Так важко повірити, що його більше немає.

Мія глянула на фотографію на підвіконні. Її зробили кілька місяців тому, на початку літніх канікул, усього за кілька тижнів до смерті Абрикоса. Кіт видавався худим, і його вже возили до ветеринара, але того дня він насолоджувався пізнім літнім сонцем у саду, і Мія була

впевнена, що йому полегшало. Тепер, повертаючись думками назад, вона розуміла, що Абрикос не стрибав, не ловив метеликів, як зазвичай, а просто тихо лежав на сонці. Але дівчинка не хотіла вірити, що з ним щось не так.

Сльози навернулися на очі, коли Мія погладила скло над фотографією. Як би вона хотіла, щоб на її колінах зараз згорнувся Абрикосик.



Як мама могла й далі звертати увагу Мії на інших котів і сподіватися, що вона захоче зупинитися та погладити їх? Тато навіть запропонував піти до притулку для котів та вибрати кошеня! Мія не хотіла котика, аж ніяк. Ніхто ніколи не зможе замінити її красеня Абрикоса.

Дівчинку покликала мама й запропонувала перекусити. Витерши сльози, Мія акуратно поправила ковдрочку Абрикоса й спустилася на кухню.



Мія помітила, що мама з тривогою спостерігає, поки вона їсть яблуко. Від цього їй лише погіршало.

— Можна я піду й наповню годівничку для пташок? — запитала

вона, шукаючи причину вийти з кімнати. Дівчинка розуміла, що мама намагається допомогти, але насправді їй це не вдавалося. З хвилини на хвилину матуся знову може завести розмову про котенят чи про кролика, якого вчора пропонувала придбати.

Мія схопила з буфета пакетик із кормом для пташок і вийшла через задвіркові двері, глибоко й полегшено вдихнувши. Коли вона підійшла до годівнички, у неї з-під ніг випурхнув чорний дрізд. Дівчинка заспокійливо прошепотіла йому, відчіпляючи дротик-засувку на корпусі:

— Усе гаразд, за хвилину я піду. А ще, мабуть, трохи розсиплю, можеш підійти й поклювати.

Вона насипала насіння, а тоді повісила годівничку й примостилася

на поручні лавки, ледь тремтячи під осіннім сонцем. Їй поки що не хотілося повертатися в дім.

Зненацька її руки торкнувся вологий носик, і Мія аж підстрибнула, сповнена дивної, безглуздої надії.

Та коли вона повернулася, з'ясувалося, що це не красунчик Абрикосик грається з нею. То була гарна розповніла біла кішка з блакитними очима, і Мія впізнала її. Оксамитка, кицька її подружки Емілі.

— Привіт, Оксамитко, — прошепотіла вона. — А ти трішки покрутішала, кицюню. Емілі слід припинити давати тобі стільки ласощів.

Оксамитка лагідно потерлась об ногу дівчинки. Мія завжди подобалася котам, а Оксамитка знала її, бо та проводила в домі



Емілі багато часу. Абрикос теж знав Емілі, хоча він завжди ганявся за Оксамиткою, якщо вона приходила в його сад.

У цей сад.

Мія ковтнула болісний клубок і легенько відштовхнула Оксамитку, а тоді швидко пішла до будинку.

Її мама стояла в кухні біля вікна, вона весь час спостерігала й дуже тихо зітхнула, коли Мія поспішила додому.

— Усе добре, сонечко? — запитала вона.

— Я робитиму домашнє завдання, — пробурмотіла Мія, намагаючись не розплакатися. Дівчинці так набридло, що люди турбуються про неї. Сьогодні за сніданком тато довго розмовляв із нею про Абрикосика. Але ж із нею все гаразд! Чого всі не можуть просто дати їй спокій?

Розділ 2



Наступного ранку Мія з бабусею дорогою до школи зайшли по Емілі. Коли вони наблизилися, Емілі помачала їм через вікно, що виходило на вулицю, а потім зникла й відчинила навстіж двері.

— А вгадай що! — вигукнула Емілі.

— Що? Ти виконала домашнє завдання з математики й воно було легким? — розсміялася Мія й похи-

тала головою, поки Емілі бігла до них доріжкою.

— Ні, це було жахливо, не хочу навіть згадувати, — здригнулася Емілі та скривилася. — Я мушу тобі дещо сказати, ти нізащо не здогадаєшся. Ми думаємо, що в Оксамитки можуть бути кошенята!

Бабуся задоволено всміхнулася, а Мія ахнула.

— Що? Справді? Кошенята? А коли вони з'являться?

— Ми ще не впевнені. Мама хоче сьогодні відвезти її до ветеринара, щоб перевірити. Ми вчора ввечері глянули на неї й лише тоді зрозуміли, як вона округлилася на животику! Мама злегка нервується... Ну, вона рада, але каже, що буде трохи клопоту й доведеться знайти домівки для

всіх тих кошенят, — насупилася Емілі. — Але ми з Лією хочемо вмовити маму залишити нам одне з них.

— Ого... — пробурмотіла Мія. — Знаєш, учора Оксамитка зайшла в наш садок, і я подумала, що вона погладшала. Але я не знала, що в неї будуть котенята!



«Я лише глянула на неї, а тоді відштовхнула», — подумала Мія, почувуючись трішки винною.

Емілі радісно щебетала про кошечок цілу дорогу до школи, розмірковуючи, скільки їх і чи будуть вони білими, як Оксамитка.

Мія теж приєдналася до розмови, то тут, то там вставляючи слівце, та в голові все одно роїлися інші думки. Вона, як і колись, любила котів, звісно ж, любила. Але нині їй було важко перебувати поруч із ними, адже кожен кіт нагадував їй про Абрикоса. Може, це було б не так тяжко, якби мама й тато аж так сильно не наполягали взяти додому домашню тваринку. Вони гадали, що Мії потрібен інший кіт, щоб змиритися із втратою Абрикосика. А тепер ще й Емілі цілком захопилася кошечками...

— Що сталося, Міє? Ти якась тиха, — запитала Емілі, коли вони попрощалися з бабусею та ввійшли в шкільні ворота.

Мія всміхнулася й похитала головою.

— Усе добре. Я рада, що сьогодні піду додому з тобою й мамою. Можна зайти навідати Оксамитку й запитати твою маму, що сказав ветлікар?

Вона щосили намагалася говорити захоплено, бо розуміла, що так треба, і, мабуть, у неї вийшло, тому що Емілі засяяла.

— Звісно, що можна! — сказала Емілі, обнімаючи її. — Не можу дочекатися, щоб розповісти всім про те, що в Оксамитки будуть кошенята! Сподіваюся, це правда!



Емілі розповіла Міїній мамі новини, щойно вони вийшли зі школи. Жінка прийшла з роботи, щоб забрати їх, і ще не розмовляла з бабусею, тому це стало для неї цілковитою несподіванкою.

— О, Міє, хіба не чудово? Кошенятка!

— Угу. — Мія дуже прагнула видатися оптимістичною. Їй зовсім не хотілося зіпсувати настрої Емілі. — Може, заїдемо провідати Оксамитку дорогою додому? — запитала вона. — Еміліна мама возила Оксамитку до ветеринара, тому вона вже знає напевне. Можливо, навіть знає, коли котенята народяться.

— Звісно! — кивнула мама.

Вони поспішили до дому Емілі. Дівчинка помчала до дверей, увірвалася до будинку і покликала маму.

— Що сказав ветеринар? У неї точно будуть кошенята? Коли вони з'являться?

— Раніше, ніж ми гадали! — сказала її мама, сміючись. — Ветеринар запевнила, що це буде через кілька тижнів. А ще лікар помацала Оксамитчин животик. Вона гадає: там щонайменше троє кошенят, а може, й більше.

— Троє! — видихнула Емілі, схилившись до Оксамитки, яка згорнулася бубликом у своєму м'якенькому кошику. — Зрозуміло тепер, чого вона така товста!

Мія сіла поруч із подругою й ніжно погладила Оксамитку. Кішечці дуже пасувало це ім'я: її шерсть була на диво м'якенькою й гладенькою. Вона не спала, та її гарні блакитні оченята були напівзаплющені, наче вона втопилася. «Мабуть, так воно і є», — подумала Мія.



— Треба знайти домівку для трьох кошенят, — зітхнула її мама. Вона замислено глянула на Міїну маму. — Не думаю, що ви...

Мія побачила, як її мама всміхнулася й поглянула на неї, запитально піднявши брови. Еміліна мама теж подивилася на неї й із розумінням кивнула. Дівчинка точно могла сказати, на що натякала мама: *«Можливо, та я не впевнена стосовно Мії»*.

Вона ніжно востаннє погладила Оксамитку. Було дивно думати, що всередині кицьки можуть ворушитися крихітні кошенятка.

— Мамо, я маю багато домашнього завдання, — наголосила Мія, зірвавшись на ноги. — Ліпше нам піти.

Насправді їм не треба було йти тієї миті, але вона більше не хотіла, щоб її матуся та мама Емілі продовжували обмінюватися по-таємними поглядами.

І все-таки тема не вичерпалася. Татко за вечерею ставив багато запитань, намагаючись дізнатися, коли з'являться кошенята і яка на вигляд Оксамитка.

— Оксамитка — така мила кішечка, — сказав він, дивлячись на Мію. — У неї будуть гарні кошенятка, як гадаєш?

Мія кивнула.

— Але вони не будуть такими красенями, як Абрикос, — мовила вона, пильно дивлячись на батька. — Ми ніколи не знайдемо іншого такого кота.

— Ні, звісно ні, — зітхнувши, він похитав головою. — Але інші коти теж дуже гарні, розумієш, Міє?





Тієї ночі, лігши спати, Мія довго лежала й, розмірковуючи, обнімала ковдрочку Абрикосика. Насправді у неї ніколи не було власного кошенятка. Абрикос був старшим за неї: йому виповнилося близько двох років, коли вона народилася. Бабуся мала чудову фотографію, яку вона зберігала у своїй невеличкій вітальні. Мама й тато надіслали їй цей знімок, коли вона ще жила у власному старому будинку, за кілька років до того, як переїхала до них. Це була фотографія ще маленької Мії. Вона сиділа в кріслі-гойдалці й тягнулася маленькою пухкенькою ручкою до хвоста Абрикоса, коли той проходив біля неї.

У маминому фотоальбомі зберігалися фотографії Абрикоса-коше-

нятка. Він був дуже милим, із круглими зеленими оченятами, які здавалися надто великими для маленької вусатої мордочки, й з абрикосово-рожевими подушечками на лапках. До того часу, як Мія пам'ятала його, подушечки потемніли й потовщали від того, що кіт гуляв надворі. Але він усе одно був красенем, а його очі нагадували смарагди.

Мія зітхнула й зарилась обличчям у ковдрочку. Вона й досі пахнула котом. Дівчинка дуже хотіла порадіти за Емілі, але навіть думка про кошенят змушувала її дуже сумувати за Абрикосиком. Мія не була впевнена, що витримає, коли побачить їх на власні очі.

Розділ 3



— Цікаво, чи є вже якісь новини! — схвильовано мовила Емілі, коли вони одягали пальта наприкінці шкільного дня. — Мама забере нас сьогодні. Не можу дочекатися, щоб розпитати її. Оксамитка була трохи сором'язлива й дивно поводитася цілісінькі вихідні, а сьогодні зранку втекла й мостилася в шафці в передпокої. Я переконана: це озна-

чає, що вона шукає собі місцину й готується до появи кошенят.

У понеділок минуло два тижні, відколи Емілі дізналася, що в Оксамитки будуть кошенята, і з кожним днем дівчинка ставала дедалі нетерплячішою.

Мія всміхнулася. Хоча думки про кошенят змушували її тужити за Абрикосиком, вона бачила, яка Емілі щаслива. Вони поспішили на дитячий майданчик, із нетерпінням чекаючи маму Емілі, але її там не було. Замість неї їм махала Міїна бабуся, яка стояла біля воріт.

— Бабусю! Що ти тут робиш? — здивовано вигукнула Мія.

— Оксамитка народжує кошенят! — усміхнулася бабуся. — Твоя мама не хотіла залишати її саму, Емілі, тому покликала мене. Сьогодні

мої ноги не так сильно болять, тож я з радістю вийшла прогулятися.

— Вона народжує їх зараз? — Емілі аж завищала від захвату, крутячи своїм шкільним портфелем. — А скільки їх там?

— Поки що четверо, і твоя мама гадає, що, очевидно, це все, але ще не впевнена.

— Четверо кошеняток! — сказала Емілі розчулено, і навіть Мія відчула, що її переповнив захват. — Можна Мія зайде й подивиться на них, місіс Лаветт? — запитала Емілі в Міїної бабусі.

— Краще не сьогодні, — задумливо відповіла бабуся. — Вони щойно народились, а Оксамитка дуже втомлена й, думаю, захищатиме своїх малюків. Вона буде проти відвідувачів. Ти можеш розказати про них Мії завтра.

Емілі йшла додому так швидко, що практично бігла, й, помахавши рукою, кинулася до хвіртки, а Мія з бабусею пішли додому.

— Ти здаєшся серйозною, Міє, — зауважила бабуся. — Хіба ти не тішишся кошенятками?

На мить Мія замовкла. Прогулянка додому й щасливе Еміліне щебетання про малят Оксамитки знову збудили в ній дивне жалісливе почуття, навіть гірше, ніж раніше. Здавалося таким несправедливим, що в Емілі є й красуня Оксамитка, і четверо прекрасних малесеньких кошенят. Вона не заздрила подрузі, їй просто було сумно.

— Я тішилася, — зізналася вона. — Коли ти сказала нам, що вони народжуються, я подумала, що це чудово. Але тоді Емілі стала розказувати, які вони гарненькі, як вона не може доче-

катися, щоб попестити їх, погратися з ними. І це змусило мене дуже сильно сумувати за Абрикосиком! — Вона притиснулась обличчям до бабусиної руки. — Я навіть не впевнена, що хочу піти подивитися на них, — прошепотіла вона.

Бабуся задумливо кивнула.

— Я так і думала, що, мабуть, причина в цьому. Бідолашна Мія. — Вона обняла онуку, коли вони підійшли до заїзду до свого будинку. — Ходімо приготуємо какао. Можливо, це трохи підбадьорить тебе.





Наступного дня в школі Емілі засипала всіх новинами про кошенят. Їхні подруги Ліббі та Поппі кинулися до неї, відчайдушно намагаючись дізнатися, що сталося. Мія силкувалася влитися в розмову й зображати радість. Та це було важко.

— Є чорненьке, два смугастих, а останнім народилося крихітне-крихітне біленьке з величезними вусами! — Емілі щасливо всміхалася Мії. — Як думаєш, зможеш після школи зайти до мене, щоб побачити їх?

Мія вагалася. Вона могла, та боялася, що зробить щось жахливе, приміром розплачеться.

— Гм, я не впевнена, — повільно завела вона. — Бабуся забирає мене,

а вона щось казала про похід по крамницях.

— А! — Емілі здавалася трохи здивованою, адже сподівалася, що подруга буде більше захоплена новиною, і Мія почувалася винною.

— Ти вже вивчила правопис усіх цих слів? — запитала вона швидко, щоб відволікти Емілі від кошенят.

— Що ж, я глянула на них... — скорчила гримасу Емілі. — Проте за кошенятами так приємно спостерігати. Вони обнюхують одне одного та Оксамитку й попискують, а це так смішно. Мабуть, я не надто добре вивчила слова, — зітхнула вона. — Можеш перевірити мене?

Мія полегшено кивнула. Сьогодні їй зійшло це з рук, але вона не могла так виправдовуватися постійно. Рано чи пізно їй усе-таки доведеться піти й глянути на кошенят.



До кінця тижня в Мії закінчилися відмовки перед Емілі, а в Емілі увірвався терпець. У п'ятницю під час обідньої перерви вона сказала Мії, що мама запросила її подивитися на кошеняток у вихідні, якщо хоче. У Мії затьмарилося в голові. Що вона могла сказати, окрім того, що не хоче? Дівчинка не могла вдавати, що зайнята всі вихідні.

— То ти прийдеш? — запитала Емілі, дивлячись на неї трохи насуплено.

Мія роззявила рота, а потім безпорадно закрила його.

— Ти не хочеш, так? — перепитала Емілі. Її голос був тихим, та Мія бачила, що подрузі дуже боляче. Мія почувалася жахливо.

— Пробач... — прошепотіла вона.

— Це через Абрикосика? — допитувалася Емілі. Вона казала так, наче намагалася сердитися, та в неї не виходило. Емілі не вміла сперечатися. Коли вони з Мією сварилися, зазвичай це тривало зо дві хвилини, відтак Емілі плакала.

Мія кивнула.

— Не тому, що я не хочу, щоб вони в тебе були... Просто я сумую за Абрикосиком, а в тебе тепер стільки кошенят..

— Я знаю, що ти сумуєш за Абрикосиком, — мовила Емілі, її голос зробився хрипким. — Але ж ти моя найкраща подруга й маєш хоча б спробувати порадіти за мене! Я справді хотіла показати їх тобі.

Мія кивнула. Вона відчувала, що теж ось-ось може розплакатися.

— Я знаю! Я справді намагаюся!
Просто не можу змусити себе
перестати сумувати за ним. Я не
можу радіти кошеняткам. Не можу!

Емілі пильно на неї подивилася,
у карих очах бриніли сльози, а потім
дівчинка голосно шморгнула носом
і побігла, щоб сховатися в кутку
дитячого майданчика за однією
з лавок.



Мія сумно дивилась їй услід. Вона знала, що має наздогнати подругу, вибачитися їй пообіцяти, що, звісно ж, вона піде подивитися на кошенят. Але ноги просто не слухалися.



Дорога додому була дуже дивною. Мія та Емілі не розмовляли одна з одною, а Міїна бабуся, яка того дня прийшла по них до школи, насилу змушувала їх обзиватися до неї. Мія відчула полегшення, коли Емілі шмигнула у свій садок.

— Боже, що сталося? — запитала бабуся, коли вони знімали свої пальта в передпокої. — Ви що посварилися?

— Щось таке, — визнала Мія.

— Сподіваюся, ви помиритесь, Міє. Ви обидві здавалися такими нещасними. Чому тобі не поговорити б з нею про це? Чого не подзвонити б їй?

— Це була не зовсім сварка, — похитала головою Мія. — Ми не кричали одна на одну, нічого такого. Здебільшого це моя вина, Емілі не дружитиме зі мною, допоки я із цим не розберуся. Але я не можу...

Дівчинка шморгнула носом. Цілісінський полудень вона почувалася жахливо, і тепер, зоставшись удома лише з бабусею, їй захотілося просто виплакати.

— Міє, може, розповіси мені, що сталося? — Бабуся обняла її. — Можливо, розмова з кимось допоможе.

Мія похитала головою.

— Не думаю, що допоможе, — прошепотіла вона. Але дівчинка

дозволила бабусі провести її до своєї невеличкої вітальні й сіла поруч на дивані. Бабуся дала їй серветку.

— Кажі далі, Міє. Що сталося?

— Вона хоче, щоб я пішла подивитися на її кошенят.

— А ти не можеш?

Мія прихилилася до бабусиноного плеча.

— Мені надто сумно, — пробурмотіла вона. — Тато й мама постійно нагадують про те, щоб ми завели домашню тваринку: кролика чи навіть іншого kota. Усі наче забули про Абрикосика.

— Я не думаю, що це правда, Міє, — зітхнула бабуся. — Твої батьки намагаються підбадьорити тебе, та й годі. Ми всі любили Абрикосика, ти ж знаєш. Та він був твоїм особливим котом, тому я розумію.

— Я дуже-дуже сумую за ним... — сказала Мія зі сльозами на очах. — Мама й татко не хочуть слухати мене. Вони вважають, що я вже мала би змиритися з тим, що його більше нема, і просто поводжуся нерозумно!

— Ех, Міє, насправді вони так не думають. Вони просто хочуть, щоб ти була щаслива.

— Але він помер у серпні, а тепер лише жовтень. Я ще не перестала сумувати за ним, — захлипала Мія. — Я не уявляю, як можна не сумувати за ним! А тепер навіть не можу сказати про це Емілі, бо вона така захоплена своїми кошенятами. Я намагалася пояснити, але вона не зрозуміла.

— Для неї це особливий час, — мовила бабуся, гладячи Міїне волосся. — Вона не може не тішитися, правда ж?

— Мабуть, так. Я просто хотіла б радіти разом із нею, отак.

— Ти впевнена, що хочеш бути щасливою? — запитала задумливо бабуся.

Мія випростувалася й пильно на неї глянула.

— Звісно, що хочу! Я не хочу бути нещасною!

— Але я думаю, що ти просто тримаєшся за те, щоби бути сумною, Міє. Якщо ти нещаслива, значить, комусь і досі бракує Абрикосика. Це наче він і зараз тут. Розумієш, про що я?

Мія похитала головою.

— Це зовсім не так... — Але її голос увірвався. — Може, й так, зовсім трішечки.

— Дивись, — бабуся підвелася й дістала з полички невеликий фотоальбом, — я готувала його для тебе, Міє, але не збиралася поки що

віддавати. А що, як це засмутить тебе ще більше?

— Ой, бабусю! Це все фотографії Абрикоса... — Мія гортала сторінки, сміючись із того, як Абрикосик із маленького пухнастого клубочка перетворився на великого гарного кота, якого вона пам'ятала. — Він був такий особливий, — сумно мовила вона.



— Знаєш, що я помітила на більшості цих фотографій? — запитала бабуся, з усмішкою розглядаючи фотографію Абрикоса на минуле Різдво: кіт лежав на купі обгорткового паперу з обмотаною довкола лап стрічкою. — Він завжди був таким щасливим котом.

Мія всміхнулася. Це була правда.

— Окрім тих останніх тижнів, коли хворів. Він почувався таким утомленим, що вже не був самим собою. Він муркотав, коли його гладили, особливо ти, але більшість часу просто спав.

— Він навіть не хотів їсти, — кивнула Мія.

— Саме так. А це ж був Абрикосик, він обожнював їжу!

Мія захихотіла. Мама завжди сердилася на Абрикоса: якщо вона, готуючи, залишала щось на кухні,

варто було їй лише на секунду відвернутися, і хитра руда лапа обов'язково стягувала це зі стола. Він їв навіть гриби, що незвично для kota.

— Він був нещасливий, так? — пробурмотіла дівчинка.

— Ні, Міє, — похитала головою бабуся. — І він так сильно любив тебе. Йому не подобалося, коли ти була чимось засмучена.

— Як тоді, коли я впала.

Мія заплющила очі, пригадуючи. Вона впала зі сходів і пошкодила руку, не зламала її, та все одно було дуже боляче. Вона тинялася будинком із перев'язаною рукою, а коли лягла на диван, Абрикос підійшов і вмовстився на ній. Він сидів на її грудях і дивився на неї, зачіпаючи своїми великими білими вусами її обличчя й муркочучи, як

газонокосарка. Здавалося, кіт був рішуче налаштований розвеселити її. І, звісно, це подіяло!

— Правду кажеш. — Мія повернулася до останньої фотографії в альбомі. На ній вони з Емілі разом тримали Абрикосика — він був доволі великий, щоб його тримали дві дівчинки. Вони обидві всміхалися в камеру, а кіт здавався задоволеним собою.

— Емілі — твоя найкраща подруга, Міє. Іноді треба докладати зусиль заради друзів. Навіть якщо це непросто.

Мія кивнула.

— Знаю. Я подзвоню Емілі, попрошу пробачення й найближчим часом піду подивитися на кошенят. Може, у понеділок. І намагатимуся не так сильно сумувати за Абрикосиком, бабусю. Справді.

Розділ 4



Мабуть, бабуся розповіла мамі про розмову з Мією, бо в понеділок зранку мама сказала, що проведе її до школи, а дорогою вони зупиняться й покличуть Емілі.

— Можливо, ти зможеш зайти й глянути на кошенят, — запропонувала мама. — Але недовго, бо Емілі не може запізнитися до школи. Гарзд?

Мія кивнула й швидко обняла маму. Дівчинка розуміла, що робить мама. Вона давала Мії шанс побачити кошенят усього на кілька хвилин. Якби їй стало надто сумно, вони могли б сказати, що час іти до школи.

Емілі зі своєю мамою чекали їх біля дверей. Мія вирішила, що мама, мабуть, написала Еміліній мамі, й відчула зненацька приплив любові до мами й бабусі, які хвилювалися за неї й намагалися зробити так, щоб усе знову було добре. Ця надмірна турбота раніше дратувала її, та вони просто намагалися бути люб'язними.

— Іди й поглянь, не бійся, іди! — Емілі потягла її за собою. — Сьогодні зранку ми спустилися до них, а вони вже розплющили оченята. Вони такі милі! — Дівчинка припинила тягнути Мію за собою й схвильовано глянула на неї. — Ти ще хочеш їх побачити?

— Звісно, — кивнула Мія. — І пробач, що я була такою буркотливою.

— Нічого подібного! — Емілі обняла її.

Мія все ще хвилювалася, коли йшла за Емілі в теплу кухню. Оксамитка та кошенята мали свій невеликий закуток, який Еміліна мама обладнала із частин старої книжкової шафи. Він розміщувався біля радіатора, щоб кошенятам було тепло.

— Лише глянь на них, — сказала з гордістю Емілі. — Хіба вони не найпрекрасніші з усіх, що ти колись бачила?

Мія глянула на котячий будиночок, а Оксамитка широко позіхнула й витріщилася на неї у відповідь. Здавалося, вона цілком погодилася з Емілі й сподівалася, що Мія теж погодиться. На її красивій білій мордочці з'явився вираз само-

вдоволеності й гордості, коли вона дивилася на своє нове сімейство.

Кошенята вовтузилися поруч із мамою. Щойно Мія нахилилася ближче, чорне кошеня, яке здавалося найбільшим, хоча важко було визначити, вилізло просто на крихітне маленьке кошенятко, яке аж пискнуло від обурення.

— О ні! З ним усе добре? — з тривогою запитала Мія, та Емілі лише засміялася.



— Звісно, що так. Вони постійно так роблять! Я думала, коли вони розплющать оченята, стане трохи краще, але вони й далі повзають одне по одному. І вони такі жадібні та настирливі, коли добираються до Оксамитки по молочко.

— Це ж хлопчик, так? Маленький білий?

Емілі вже розповідала Мії, що, як вони з'ясували, було три дівчинки та один хлопчик.

— Він симпатичний, правда ж? — кивнула Емілі.

— Усі вони такі.

Мія сіла біля закутка, спершу глянувши на Оксамитку, щоб переконатися, що кицю нічого не бентежить. Але біла кішка, здавалося, раділа можливості продемонструвати своїх малят. Два смугасті кошенятка смоктали молоко, а чорненьке нама-

галося дотягнутися до Оксамитки. Тим часом маленьке біле котеня й далі лежало, згорнувшись бубликом біля передніх лап своєї мами. Воно позіхнуло, а потім глянуло на Мію темно-синіми очима.

Мія знала, що котик дуже маленький та, либонь, погано бачить її, але чомусь їй здалося, що він дивиться просто на неї, і той зморщив носика та жалібно нявкнув.

Дівчинка всміхнулася й протягнула пальці, щоб кошеня понюхало. Як вона могла подумати, що щось таке миле змусить її сумувати?





Відтоді Мія зрозуміла, що думки про кошенят більше її не засмучують. Можливо, тому що жодне з них не було таким рудим, як її Абрикос. Вони були самими собою, і хоча дівчинка все-таки сумувала за Абрикосиком, кошенята були такі милі, що просто смішили її. Особливо біле кошенятко, яке здавалося таким лагідним. Воно завжди тулилося до неї й облизувало її пальці.

Пополудні однієї п'ятниці, через кілька тижнів після їхнього народження, Мія прийшла на чай до Емілі. Вона дуже чекала на цей візит. Від своїх перших відвідин дівчинка вже кілька разів заходила до кошенят, але ненадовго. Якось не було мож-

ливості належно провести з кошенятами час.

Мія пройшла за Емілі на кухню. Минуло два чи три дні, відколи вона бачила кошенят, і вона зі здивуванням вдихнула, наблизившись до їхнього закутка.

— Вони так вирости!

— Я знаю! — засміялася Емілі. — Дивовижно, правда?

Мія закивала головою.

— Їх наче хтось надув, ніби маленькі пухнасті кульки...

Вона присіла, щоб уважніше роздивитися чотирьох кошенят у їхній хатинці. Одне з них рішуче тупотіло по м'якому килимку на підлозі, а решта троє пили молочко.

— Тепер вони більше схожі на кошенят. Ти розумієш, про що я? Раніше вони були просто кри-

хитними пухнастими кульками, а тепер міні-коти. Ой, дивись...

Здається, біленьке кошенятко почуло її слова. Воно перестало їсти й із цікавістю розглянуло все довкола, намагаючись зрозуміти, звідки лине голос. А тоді попрямувало до неї, попискуючи так, як вона вже чула раніше.

— Привіт, милий, — прошепотіла Мія, а кошенятко нявкнуло у відповідь, намагаючись вилізти по стіні своєї оселі.

— Ого! Він ще ніколи так не робив! — пробурмотіла Емілі, широко розплющивши очі.

— Можна взяти його на руки? — з надією запитала Мія. — Оксамитка не перечитиме?



Оksamитка все ще годувала одне смугасте, а також чорненьке кошеня, але уважно спостерігала за Мією та білим котиком.

— Думаю, можна. Що скажеш, мам? — запитала Емілі. — Ми вже брали їх на руки, і, сама бачиш, він хоче, щоб ти це зробила.

Мія дуже обережно простягла руку в котячу загорожу, зловила біле кошеня й обережно поклала собі на коліна. Кошенятко нявкнуло, чіпляючи кігтками її шкільну спідничку. А тоді згорнулося бубликом і задоволено пихкнуло. Саме того воно й хотіло.

— Він такий м'якенький, — прошепотіла Мія. — Переконана, що його вуса вирости відтоді, як я востаннє його бачила. Лише глянь на них!

Котик витріщився на неї. Йому подобався її голос. Він упізнав його, як і запах дівчинки, бо вона при-

ходила раніше. Мія погладила його, і котик захотів, щоб вона попестила його. Він позіхнув, і водоспад його білих вусів заблискотів.

— Ні в кого немає таких вусів! — розсміялася Мія. — Можеш назвати його Вусанчиком, Емілі. Ти ще не називала котиків, правда?

Емілі похитала головою. Зненацька вона широко всміхнулася.

— Ми назвали лише чорну кішечку, бо залишимо її собі! Це подарунок на мій день народження! — Вона взяла на руки чорне кошеня, яке, видається, заснуло, поки мама його годувала. — Я називаю її Шовкуся, так пасуватиме до Оксамитки, розумієш?

Вона з любов'ю притиснулася до кошенятка підборіддям.

— Пощастило тобі! — усміхнулася Мія, але всередині в неї все перевернулося. Звісно, кошенята мали ж



вирушити до нових господарів. Вона зітхнула, а біле кошеня видало короткий буркотливий звук, бо коліна, на яких воно так зручно вместилося, порухалися. Вусанчика (вона називала його так, хоча й розуміла, що нові господарі дадуть йому інше ім'я) Мія знала лише кілька тижнів, але розуміла, що сумуватиме за ним.

Розділ 5



Вусанчик ще глибше занурився в за-тишні складки ковдри. Він був ще зовсім малесенький, але вже починав розуміти світ краще, і сьогодні світ здавався йому *холодним*. Йому це не подобалося. Зазвичай він притискався до мами, але вона зникла. Тепер, коли він та його сестрички трішки підросли і їм було майже чотири тижні, вона час від часу так робила.

Щось м'якеньке опустилося в заго-
рожу поруч із ним, Вусанчик смик-
нувся й прокинувся від дрімоти.
Це була велика, кругла, яскраво-
рожева штукенція. Він не тямив,
що це таке. Не знали цього й дві
його смугасті сестрички, які разом
кинулися до тієї речі, сердито
сикаючи. Їм добре вдавалося бути
грізними. Вусанчик і Шовкуся
стурбовано спостерігали, як одне
зі смугастих кошенят стукнуло
лапкою рожеву штуку. Та злегка
підскочила. Кішечка торкнулася
ще раз — і та річ цікаво
загойдалася. Вона
одразу ж схопила
її своїми кігти-
ками.



Кулька голосно тріснула, і смугасті кошенята здивовано відскочили, розглядаючи зморщений шматочок рожевої гуми. Вусанчик забився в куток котячої хатинки й перелякано нявкав, кличучи маму. Він зовсім не зрозумів, що сталося! Куди зникла велика рожева штука й звідки виник той жахливий звук?

Оksamитка повернулася до кімнати переконана, що хтось хоче нашкодити її малютам, і, стрибнувши в хатинку, нестямно заходилась оглядати їх. Вусанчик притиснувся до неї, він увесь дрижав.

— Пробачте, кошенятка, — присіла біля загорожі Емілі. — Я не хотіла налякати вас. Це просто кулька. Я надуваю їх на день народження, а та рожева, мабуть, скотилася зі стола.

Вусанчик знову нявкнув, розглядаючи інші дивні круглі рожеві штуки на кухонному столі. Чи буде ще більше тих жахливих звуків? Коли Емілі спробувала втішити його, погладивши, він дозволив, але водночас тремтів і показував свої маленькі зубки.

— Ой-ой... — сумно сказала Емілі. — Це й справді тебе так налякало? Дарма, я маю гарні новини. Згодом прийде Мія й зостанеться переночувати. Буде класно, еге ж? Ти ж любиш Мію, так? — Дівчинка трохи невдоволено зітхнула. — І Мія тебе любить. Вона просто ще не знає про це.

Мія навідувалася до котенят майже щодня й завжди одразу ж прямувала до Вусанчика.

— Я хотіла б, щоб вона швидше вирішила, що має забрати тебе

додому, — сумно мовила Емілі Вусанчикові. — Мама каже, що через кілька тижнів шукатиме для вас новий дім. Я вже стільки разів натякала Мії, але вона не розуміє, а я не хочу про це казати, а що, як знову переживатиме через Абрикоса.

Вона полоскотала Вусанчика за вушками.

— Ти ж хочеш бути Міїним кошенятком, так, Вусанчику? Ти ні з ким іншим так гарно не граєшся. І завжди сумуєш, коли вона йде додому. Вчора ти нявкав за нею й здавався дуже самотнім, хоча й пригортався до Оксамитки, — зітхнула дівчинка. — Що ж, ви всі маєте бути дуже милими, бо в мене буде вечірка з ночівлею, — повідомила Емілі кошеняткам напівсерйозно. — Прийдуть Мія, Ліббі

та Поппі. Хіба що випаде сніг. Зараз так холодно. Тільки поприлизуй своїх малят, Оксамитко. Вбери їх у святкове хутро!

— Емілі, ти надула всі кульки? Добре. Повішу їх у холі, а ти піди переодягнися. Лія повісить святкову вивіску на вході. — Еміліна мама заквапилася на кухню й поспіхом обняла її. — Хвилюєшся перед вечіркою?

Емілі розсміялася й кивнула.

— Звісно, я рада. Але там так холодно! Я не впевнена, що можна спати на підлозі у вітальні!

— Знаю, — кивнула мама. — Сподіваюся, що до Різдва не буде надто холодно, адже лише листопад.

Увійшла Лія, вона розтирала пальці.

— Я змерзла, — застогнала вона, та потім її очі широко розплю-



щилися. — Гей, гляньте на Шовкусю!

Чорне кошеня балансувало на краю коробки, і поки всі дивилися, воно чи то стрибнуло, чи то впало на долівку в кухні, а тоді піднялося й стріпонулося, наче саме це й хотіло зробити.

— Боже мій, — пробурмотіла мама. — Оце почнеться. Вони ж будуть повсюди. Не забувайте зачиняти двері на кухню. Чому вони вибрали саме сьогодні!

Двійко смугастих котенят тепер стояли на задніх лапках, виглядаючи через верх загорожі й дивлячись на свою сестричку великими круглими очима, наче не вірили, що їй удалося. Шовкуся вирушила

досліджувати кухню й задумливо обнюхувала ніжки стола.

— Може, хай ще трохи подосліджує? — запитала Емілі, і мама кивнула.

— Думаю, вона скоро втомиться. Іди переодягнися. Усі прийдуть із хвилини на хвилину! Тільки не забудь зачинити двері на кухню!



Мія трохи стурбовано глянула на кошенят. Щойно прийшли Ліббі й Поппі, на кухні враз зробилося дуже шумно. Вона сподівалася, що Оксамитка та кошенята не запечуватимуть.

Оксамитці та двом смугастим кішечкам подобалась увага. Вони влаштували прекрасне шоу, пере-

слідуючи шматочок вовни, а потім лазили по Ліббі та Поппі. Шовкуся вмостилася на колінах у Ліббі, а смугасті кошенятка воювали одне з одним за вовну.

Лише Вусанчик залишався в котячому куточку, ховаючись за Оксамитку.

— Яке миле маленьке біле кошенятко! — мовила Поппі, підійшовши до загорожі, щоб узяти його на руки. Вусанчик відскочив від неї, та вона, здається, не помітила цього. Поппі схопила його, витягнула з гарненького безпечного загону і тримала перед собою.

— Не налякай його... — схвильовано зауважила Мія. Їй так хотілося вихопити Вусанчика у Поппі, яка не бажала налякати його, але просто не знала, як правильно тримати тваринку. Але ж



Вусанчик не належав їй. Вона не могла командувати Поппі. Якщо вона схопить його, він іще більше налякається. Емілі вийшла з кімнати, щоб допомогти мамі повісити дитячі пальта, інакше вона сказала б щось, Мія це знала.

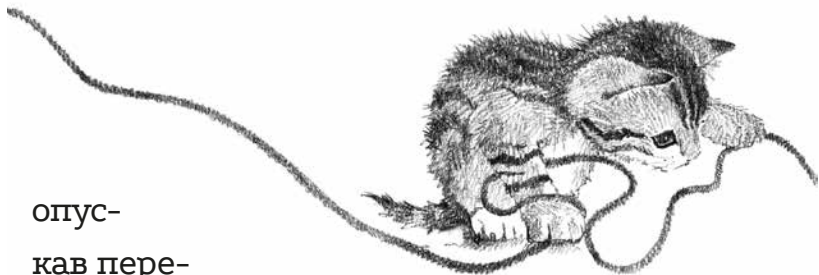
Поппі сіла на підлогу, поклала Вусанчика собі на коліна й погладила його. Та він був засмучений, шипів і дряпався, намагаючись утекти від великої й страшної дівчинки.

— Ой, він мене подряпав! — пискнула Поппі. Вона смикнула ногою, Вусанчик ковзнув з її колін і, приземлившись на підлогу, стривожено нявкнув.

— Тс-с, тс-с. Іди сюди, Вусанчику. — Мія обережно протягнула до нього руку, і він радо пробрався до неї й зарився в спідницю, коли вона посадила його собі на коліна. — Він не хотів подряпати тебе, — сказала вона Поппі. — Він просто сором'язливіший, ніж інші кошенята.

— Він милий, та мені більше подобаються смугасті, — кивнула Поппі. — Вони так кумедно пустують! О, глянь, оте намотало собі вовну на лапи!

Мія погладила Вусанчика й зітхнула. Він теж так мило пустував, його величезні вуса посмикувалися, коли він позіхав. А як він завжди



опус-
кав пере-
дні лапи в мис-
ку з їжею, коли кошенята
перейшли на твердий корм. Просто
Шовкуся й смугасті кошенята були
набагато жвавіші, і їх завжди помі-
чали першими.

— Тобі треба бути приязнішим, —
прошепотіла вона Вусанчикові. — Ти
не знайдеш собі господаря, якщо
ховатимешся у своїй хатинці. Через
кілька тижнів заходитимуть люди,
щоб поглянути на вас, і, можливо,
захочуть забрати тебе додому.
Ти маєш усім довести, який ти
розкішний.

Вона якось сумно всміхнулася.
Дівчинка хотіла, щоб у Вусанчика
був власний дім, але якщо він
залишиться в Емілі, це означатиме,

що вона й далі зможе провідувати його. Еміліна мама постійно казала, що вони залишать лише Шовкусю, а що, як вони передумують, коли не зможуть знайти доброго господаря Вусанчикові...

Вусанчик не розумів, що каже Мія, але йому подобалося слухати її, поруч із нею він почувався в безпеці. Він тихенько замуркотів і притиснувся носиком до Міїної руки.



— Може, подивимося фільм у спальних мішках? — запропонувала Емілі, діставши з мікрохвильовки миску з попкорном. — Ой, так смачно пахне.

— Тільки у спальних мішках, — погодилася Поппі.

— А можна нам узяти кошенят із собою? — з надією запитала Ліббі.

Мама Емілі задумалася.

— Мабуть, ненадовго. Та вони, ймовірно, скоро захочуть повернутися до Оксамитки. А після фільму вам треба лягати спати! Уже пізно.

Дівчатка з янгольськими личками чемно закивали, але Емілі підморгнула Мії за маминою спиною.

— У мене є секретний запас шоколаду, — прошепотіла вона. — Візьмеш із собою Вусанчика?

— Якщо ти думаєш, що він не проти, — кивнула Мія. — Він же полюбляє свою хатинку, еге ж?

— Ні, якщо ти гладиш його, — похитала головою Емілі.

Мія зашарілася.

— Гадаєш, я так сильно подобаюся йому?

— Звісно, що так! — закотила очі Емілі. — Ходімо!

Мія пішла у вітальню й загорнулася в спальний мішок. Хоча опалення ввімкнули на повну потужність, було прохолодно. Еміліна мама сказала, щоб зігрітися, їм краще спати згуртувавшись, як пінгвіни, і знайшла багато зайвих ковдр. Вусанчик сидів на животі в Мії й тихо муркотав собі під ніс. Він був щасливий. Йому не подобалися галасливі дівчата й люди, які хапали його на руки, та тепер у нього була Мія, і вона не збиралася йти, як робила зазвичай. Він міг навіть стерпіти галасливих дівчат, якщо Мія теж поруч.

Мія майже не звертала уваги на фільм. Вона спостерігала за Вусанчиком, який зручно вмовстився на її спальному мішку, і ніжно гладила його.



Хутро котика було м'якеньким, а він сам — дуже крихітним, що відрізняло його від Абрикоса.

Поки тривав фільм, інші кошенята повернулися на кухню, шукаючи Оксамиткута свою оселю, а Вусанчик згорнувся бубликом на Мії й міцно спав. Наступного ранку він усе ще був там.

Розділ 6



— О, Міє! — засміявся тато. — І як це ти його змусила?

Він щойно приїхав забрати Мію з ночівлі. Ліббі та Поппі вже пішли; вони поспішали на уроки танцю.

Дівчинка похитала головою дуже-дуже обережно.

— Це не я, татку. Він сам туди заліз. Здається, він дивиться на мій бутерброд.

Вусанчик сидів у неї на плечі й голосно муркотав, Мія засміялася, коли його довгі вуса полоскотали їй щоку.

— Шкода, що треба йти додому й прощатися з тобою!

Її тато перекинувся задумливим поглядом з Еміліною мамою.

— Коли кошенята будуть готові вирушати до нової домівки?

— Я поцікавилася, і, здається, що найкраще у віці десяти-дванадцяти тижнів. Нашим — чотири тижні. Отож десять тижнів буде приблизно в середині грудня. Думаю, десь тоді. Та проблема в тім, що невдовзі Різдво. Тоді всі такі заклопотані, а ще не хочу, щоб людям спало на думку взяти кошеня на подарунок.

— А чому ні? — запитала Мія. Вона подумала, що кошенятко було б

чудовим подарунком на Різдво. Адже Емілі на свій день народження отримає Шовкусю.

— Іноді люди дарують кошеня дітям на Різдво й не задумуються, що воно стане великим котом, за яким треба доглядати. Тоді, буває, їх покидають, — сумно додала Еміліна мама. — На щастя, більшість кошенят народжується навесні чи влітку. Оксамитка трохи запізнилася!



Мія потягнулася до Вусанчика й полоскотала його під підборіддям. Вона відчула, як він муркає в неї на шиї.

«Я могла б узяти тебе додому», — подумала вона лише на мить. Та враз згадала. Вона не хотіла іншого кота, тільки не після Абрикосика. Дуже обережно дівчинка схопила Вусанчика, зняла його з плеча й віднесла в його хатинку.

— Пробач, любий, мушу йти.

Вусанчик здивовано дивився їй услід. Невже Мії не сподобалося, що він сидить у неї на плечі? Чому вона йде? Він жалібно занявкав, голосний сумний плач кошенятка змусив Мію здригнутися, коли вона вибігла в коридор по свої речі.

Вона швидко попрощалася з Емілі. Мія кепсько почувалася через те, що так поспішає, але просто не могла

більше залишатися. Дорогою додому вона переважно мовчала, хоча тато весь час намагався розпитати її про вечірку.

— Міє, ти не думала... — завів мову тато, коли вони заносили її речі до будинку. — Еміліна мама розповідала про домівки для кошенят, і я замислився. Здається, ви так поладнали з Вусанчиком...

Він замовк, коли Мія глянула на нього очима, повними сліз.

— Я не можу, — прошепотіла вона. — Я думала, що зможу, але як же Абрикосик? Я не забуду його! Я ніколи-ніколи більше не захочу іншого kota!

— Тобі не треба забувати його, Міє, — спробував сказати тато, але Мія помчала нагору у свою кімнату й зачинила за собою двері.



Упродовж наступних кількох тижнів Емілі інформувала Мію про те, як вони заходилися шукати нові домівки для кошенят. Її мама залишила оголошення в газетному кіоску та інших місцевих крамницях на дошках оголошень. Кілька людей уже телефонували, що приїдуть подивитися на кошенят.

— У суботу приїде якась Марія, щоб глянути на них, — сказала вона Мії, коли вони обідали тим, що взяли з дому. — Я трохи схвильована, трохи засмучена. Я дуже хочу, щоб у всіх були хороші домівки, — похитала головою Емілі. — І хоч Шовкусю залишимо.

Мія кивнула. Вона теж хотіла, щоб котики потрапили до хороших людей. Особливо Вусанчик. Йому потрібен дім, де його належно любили б, а не згадували постійно іншого kota. Немає сенсу Емілі, мамі й татові дивитися на неї з надією. Абрикосик — її кіт назавжди. Вона не могла ніким його замінити, навіть Вусанчиком.



Еміліна мама провела Марію на кухню, де Емілі та Лія грали з кошенятами.

— Ой, які вони милі! Скільки їх усього? — запитала Марія, сміючись, коли одне зі смугастих кошенят обнюхало її чоботи.

— Четверо, та ми залишаємо собі Шовкусю, чорне кошеня. Є ще дві

смугасті кішечки й крихітний білий котик. Ви хочете лише одне кошення? — запитала Еміліна мама. — Ми думаємо, що смугасті дівчатка захочуть бути разом, вони така команда.

— Я планувала взяти лише одне, — сказала Марія. — Але не бачу білого котика...

— Він був тут хвилину тому! — Лія оглянула кухню. — Тепер, навчившись вилізати зі свого будиночка, вони повсюди.

— Він трохи сором'язливий, — пояснила мама Емілі, — але дуже милий, коли звекає до людей. Гляньте-но, ось він!

Вона всміхнулася й показала на загорожу, де з-під флісової ковдрочки з'явилася маленька біла голівка.

— Я витягну його.

Вона взяла його на руки й намагалася передати Марії, але Вусанчик злякано пискнув, а тоді зашипів, його лапки напружено випрями-



лися, а хвіст розпушився й зробився вдвічі більшим, ніж зазвичай.

— Ой-ой, не змушуйте його, якщо він не хоче, — схвильовано сказала Марія. — Бідолашний, він і справді нервується. Там,

де я живу, багато кішок, не впевнена, що такий манюня впорається, якщо він такий боязкий. Мені шкода,

впевнена, що ви знайдете всім чудові домівки.

Мама провела її до дверей, а Емілі глянула на Вусанчика, який тепер згорнувся на руках у Лії.

— Ох, Вусанчику, ніхто не захоче взяти тебе, якщо робитимеш так щоразу. Це так по-дурному! Він хоче бути Міїним кошенятком, я знаю.

Лія кивнула.

— Розумію. Та ми не можемо змусити її взяти його. Можливо, вона сама згодом погодиться.

— Краще б їй поспішити, — зітхнула Емілі.



Через кілька тижнів Мія та її бабуся зайшли дорогою зі школи до Емілі

й виявили, що там залишилися тільки Вусанчик і Шовкуся.

— Я не здивована, що Вусанчику вони не сподобалися. Ці два хлопчиська були дуже галасливі, — казала Еміліна мама бабусі. — Вони назвали Вусанчика дуже милим і хотіли взяти його, але вийшло так само, як і з Марією. Хлопці забажали його погладити, а він вискочив через кухонні двері й сховався в шафці під сходами! Тож вони вирішили замість нього взяти смугастих кішечок. — Вона засміялася. — Хочуть назвати їх Моллі й Поллі. Не думаю, що колись вони зможуть запам'ятати, хто з них хто!



— То тепер залишився лише Вусанчик? — запитала Мія. Еміліна мама готувала бабусі каву. Мія сиділа й гладила невеличкий клубок білого хутра, що скрутився на її колінах.

— Він хоча б може гратися із Шовкусею, — кивнула Емілі. — Але мама вирішила, що ми залишимо лише одного котика. Треба знайти Вусанчикові домівку, проте ніхто не хоче нетовариське кошеня.

— Він не такий! — обурено сказала Мія. — Він милий. Просто сором'язливий.

«Але може це й добре, — зізналася вона собі. — Насправді я не хочу, щоб його забрали...»

Вусанчик позіхнув і знову вмостився зручніше. Мія та Емілі зробили для нього й Шовкусі м'ячки з газет, і він дуже втомився, по-

люючи за ними. А кухня була вкрита подрібненим папером. Вусанчик і Шовкуся старанно попрацювали... Котик повернувся горілиць, підняв усі чотири лапки вгору, показуючи свій повненький рожевий животик. Тепер йому дедалі більше подобався твердий корм, а після їди він практично нагадував кулю.

— З тобою він зовсім інший... — зітхнула Емілі. — Він не проти погратися зі мною та Лією й дозволяє нам гладити його, але ніколи не лягає спати на мене й точно вже не лягає животиком догори! Це означає, що він справді довіряє тобі.

Мія кивнула. Вона не посміла більше нічого сказати, але глянула на бабусю. Та всміхалася й кивала, наче погоджуючись з Емілі. Можли-

во, дівчинка поводитися нерозумно. Можливо, як казала бабуся, коли народилися кошенята, вона й досі тримається за тугу по Абрикосу? А може, вона змушує себе сумувати навмисне? Може, нарешті час відпустити Абрикосика...

Розділ 7



— Міє, я зайду по тебе десь о шостій, — сказала бабуся якомсь після школи. Вона поцілувала онуку, і Мія помахала їй на прощання. Вусанчик уже радо звивався біля її ніг і муркотав. Його муркотіння стало виразно голоснішим, коли він виріс, вирішила Мія. Йому було вже 12 тижнів, це був якраз вік для переїзду до нової домівки. Та, видається,

ніхто не хотів брати маленьке лякливе й нервово біле кошенятко. Мію це якраз влаштувало. Вона з нетерпінням чекала на можливість провести з Вусанчиком багато часу на різдвяних канікулах. Того ранку навіть пішов сніг, хоча сніжинки ще танули. Дівчинка була переконана, що Вусанчик матиме розкішний вигляд, якщо його виведуть погратися в снігу. Він став би невидимим, за винятком його круглих блакитних оченят!

Вусанчик постукав лапкою по її нозі, наче просячись на руки. Мія приходила до нього майже щодня, та він усе одно сумував, коли її не було поруч. Можливо, колись вона візьме його із собою?

— Привіт, містере Вусанчику! — Мія взяла його на руки й стала пестити. — Що сьогодні робитимемо, га?

— Домашнє завдання! — сказала Емілі й широко всміхнулася, розмахуючи аркушем, який місіс Джонс, їхня вчителька, дала їм для проекту, який треба зробити на різдвяних канікулах. Був останній тиждень семестру, й обидві дівчинки не мали настрою працювати, але місіс Джонс усі знали як найсуворішу вчительку в їхній школі. Проект треба було виконати, навіть якщо до Різдва залишалось трішки більше тижня.

— Ми ж мусимо розібратися із цим проектом, пам'ятаєш? Ходімо. Візьми із собою Вусанчика.

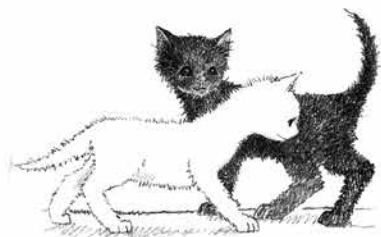
Вона схопила Шовкусю, залишивши Оксамитку саму в коридорі. Кішка здавалася розслабленою. Вусанчик і Шовкуся тепер були набагато більшими й такими непосидами, що виснажували свою матусю.



— Пахне рибними паличками, —
мовила Мія через деякий час. —

Вусанчик із Шовку-

сею теж це відчу-
ли, глянь на них.



Кошенята крути-
лися туди-сюди
біля дверей Емі-

ліної спальні, їхні

хвостики посмикувалися від не-
терпіння.

— Гадаю, ми маємо непоганий
план, — сказала Емілі, дивлячись
на те, що вони написали. *«Тварини
в часи королеви Вікторії»*. —
Закладаюся, нікому іншому таке
не спаде на думку. Прекрасна
ідея, Міє!

Мія розсміялася.

— Я підкидатиму ідеї, а ти пиши. Ти майже закінчила весь план, поки я гралася з Вусанчиком. Як думаєш, чай готовий? Від запаху рибних паличок я ще й зголодніла.

— Мабуть. Ходімо глянемо.

Емілі відчинила двері — кошенята вискочили на сходовий майданчик і невпевнено дивилися на сходи. Їм хотілося опинитися там, унизу, де так чудово пахло рибою, але вони все ще сумнівалися стосовно сходів...

Вусанчик благально глянув на Мію, вона засміялася й узяла його на руки. Дівчинка понесла котика на кухню, а за ними подалися й Емілі із Шовкусею.

Еміліна мама всміхнулася, коли вони зайшли.

— Гляньте на цих кошенят! Ніколи не бачила, щоб вони здавалися

такими голодними. Ліпше нам знайти корм для кошенят із рибним смаком.

— Думаю, вони віддали б перевагу рибним паличкам, — мовила Емілі, підійшла до шафки, взяла консервну банку й висипала звідти котячий корм. — Фу, оцей тхне найгірше!

Але Шовкуся й Вусанчик помчали до своїх мисок і жадібно почали ковтати їжу.

Еміліна мама саме подала Лії, Емілі та Мії чай, коли зателефонували. Вона пішла до телефона, знімаючи дорогою рукавиці-прихватки.

— Алло! Так. Саме так. Залишилося лише одне кошеня.

Мія всміхнулася, затримавши виделку на півдорозі до рота. Її коліна торкнулася лапка. Мабуть, Вусанчик уже наковтався котячої

їжі й тепер полював за чимось смачнішим. Вона посадила його собі на коліна й погодувала крихітним шматочком рибної палички. Еміліна мама не дивилася. Вона була зосереджена на телефонному дзвінку.

— О, ви шукаєте біленьке кошенья? Чудово. Тільки є один момент, воно трохи боязливе. Але дуже товариське, коли познайомиться ближче, і може не хотіти, щоб його брали на руки.

Особа по той бік телефона, здавалося, була не проти. Еміліна мама кивала й усміхалася.

Вусанчик утупився в Мію, сподіваючись на другий шматочок рибної палички. Його вусики тремтіли від збудження, коли він протягнув біленьку лапку, щоб зачепити Міїну руку.

Але вона нічого йому не дала. Дівчинка поклала виделку дуже спокійно й тихо та зафіксувала на ньому погляд. Вусики кошечки опустилися. Міїне обличчя змінилося; вона вже не нагадувала ту дівчинку, яка ще хвилину тому потайки давала йому шматочки їжі. Вона зблідла й посмутнішала. Вусанчик нявкнув, його вуха притислися до голови. Що ж не так?

— Завтра ввечері? Так, було б чудово. Тоді до зустрічі. — Еміліна мама поклала слухавку й усмінулася. — Дехто хоче прийти й глянути на Вусанчика! Її звати Міріам, і вона каже, що раніше вже брала нервового kota, тому не проти, якщо він лякливий. І вона завжди хотіла біле кошеня. Просто ідеально!

Емілі кивнула, але схвильовано дивилася на Мію.

Мія ковтнула клубок, який підступив до горла. От і все. У Вусанчика буде ідеальний дім, але не з нею. І вона дозволила цьому статися. Якби ж їй тільки вистачило сміливості сказати, що вона хоче, щоб він став її кошеням, що хоча вона й досі любить Абрикосика, але вже попрощалася з ним.

Дівчинка рвучко встала, міцно притисла Вусанчика до себе й передала його Емілі.

— Пробачте, я не надто добре почуваюся. Мені треба додому, — сказала вона й поспішила до вхідних дверей.



— Міє, стривай, я зателефоную бабусі, — схвильовано мовила Еміліна мама.

— Усе добре, зі мною все буде добре, — відповіла Мія, сльози вже заливали їй очі, коли вона намагалася відчинити заціпку на дверях. Зрештою та піддалася, і дівчина помчала стежкою.

Несамовито нявкаючи, Вусанчик стрибнув з Еміліних колін і побіг за Мією. Куди це вона зібралася? Вона не полоскотала його за вушком, не почухала його підборіддя, як завжди робила, коли йшла.

Вусанчик вискочив за парадні двері на стежку й розглянувся. Він ніколи не гуляв перед будинком, лише в садку позаду, під надійною охороною. Сад був укритий шаром інію, а з темного неба падали сніжинки. Якби з ним була Мія,



Вусанчик погнався б за дивними пухнастими штучками, та тепер він їх майже не помічав. Він не уявляв, куди зникла Мія. Котик сів на стежку й жалісно занявкав.

Проте Мія його не чула. Вона вже майже була вдома й навряд чи могла бачити щось крізь сльози, не те що чути, як на півдорозі нявкає кошеня, убите горем. Вона знову й знову тисла

на гудзик дзвінка, поки не прийшла схвильована бабуся.

— О, це ти, Міє! А я збиралася йти по тебе... Міє, що сталося?!

— Вусанчик, — схлипувала Мія. — Я спізнилася. Я мала сказати, що люблю його, але не зробила цього. Чого я була такою дурною? Бабусю, увесь цей час ти мала рацію, а тепер я його втратила!

Бабуся обійняла її.

— Мені так шкода. Його хтось забрав?

Мія кивнула.

— Завтра до нього прийде якась жінка, і вона його любитиме, я знаю.

— Завтра? — Бабуся затягнула її всередину й замкнула двері. — Але, Міє, чого б тобі не повернутися до Емілі та її мами й усе пояснити? Скажи їм, що ти його візьмеш.

— Але я не можу! — плакала Мія. — Я постійно відмовлялася через Абрикосика. Вони подумують, що я знову можу передумати. А ще я сказала татові, що ніколи не захочу іншого кота. Тато й мама не дозволять, ніколи не дозволять мені взяти Вусанчика. — Вона сіла на сходинку й підперла голову руками. — Міріам, жінка, яка дзвонила, усе знає про нервових котів і дуже хоче його. Вусанчик заслуговує мати таку господиню. — Мія шморгнула носом. — Треба було мені бути сміливішою раніше.

Бабуся сіла поруч із нею, доволі обережно.

— Я розумію, про що ти, Міє, та мені здається, ти надто несправедлива до себе і до того бідного кошенятка.



Вона задумливо дивилася на вхідні двері, й ледь помітна усмішка вигнула кутики її рота.

Мія цього не бачила, вона притиснула пальці до очей, щоб спити плач. За заплющеними повіками заграли білі плямки, що нагадали їй про котячі шерстинки.



— Ти впевнена? — Емілі стурбовано зморщила носика й подивилася вгору, щоб переконатися, що місіс Джонс не бачить, що вони розмовляють. — А тобі не стане від цього гірше?

Мія похитала головою.

— Ні. Я дуже хочу попрощатися з ним. Я мушу. Мабуть, я кепсько почуватимуся, але було б жахливіше більше ніколи не побачити його.

— Напевно, ти маєш рацію, — зітхнула Емілі. — Як сказала мама, Міріам дуже добра.

— Я знаю, — прошепотіла Мія. Тоді похитала головою, намагаючись не думати про прощання з Вусанчиком. — Нам треба писати про тварин вікторіанської епохи. Ти взяла ту книжку з бібліотеки?

Вони стали працювати далі. Місіс Джонс сказала, що ідея їхнього проекту просто чудова. Але щоразу, припинивши писати, Мія знову сумувала, згадуючи м'яке біле Вусанчикове хутро, його дивовижні вуса. Він був так не схожий на Абрикоса, але теж був особливий. Вусанчик завжди хотів вилізти на неї, а як він додумався сидіти в неї на плечі.

«Скоро він буде надто великим, щоб робити таке». Вона ніколи не побачить, яким дорослим котом він стане! Спересердя Мія ковтнула клубок, який підступив до горла.

Вона не була впевнена, минув день швидко чи повільно. Здавалось, уроки тривають цілу вічність, але так швидко настав час іти додому. Вона незчулася, як одягла пальто,

схопила свої речі та пішла за Емілі. Біля воріт на них чекала Лія. Дорога додому, здавалося, пролетіла за лічені секунди. Мія почувалася зовсім кепсько, коли вони підійшли до дому Емілі.

Вона сподівалася, що Вусанчик вискочить до неї, муркочучи, як він звично робив, але в будинку було дуже тихо. Оксамитка й Шовкуся згорнулися бульбиками у старому Оксамитчиному кошику.

Мія ковтнула клубок, який з'явився у горлі.

— Де ж Вусанчик? — запитала вона Еміліну маму.

Вона розглянулася, сподіваючись, що він ховався й ось-ось вистрибне, здивуючи її. Та насправді дівчинка знала, що так не буде.

— Його немає, так? Та жінка вже прийшла й забрала його?

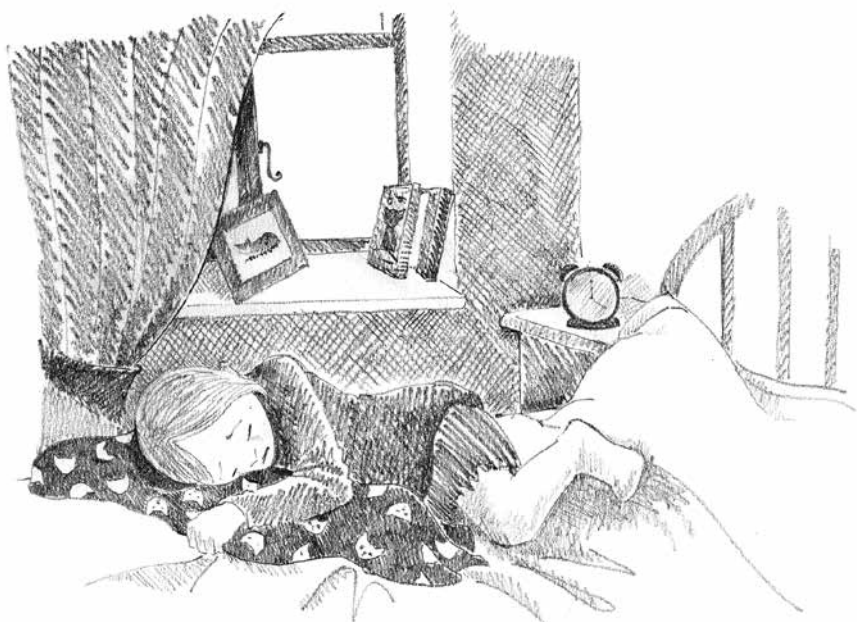


Еміліна мама почала щось казати, але Мія вже нічого не чула. Вона запізнилася, навіть не попрощалася!

Подруга кинулася до неї й спробувала обійняти, та Мія відштовхнула її й побігла додому. Бабуся відчинила двері, вона здавалася радісною, та Мія й не глянула на неї. Вона навіть не зупинилася,

щоб послухати, що намагається сказати бабуся. Дівчинка просто помчала нагору сходами до своєї безпечної спальні, кинулася на ліжко й обійняла стару ковдрочку Абрикоса.

Тепер вона втратила їх обох.



Розділ 8



Вусанчик стривожено обнюхував дивну кімнату. Він не розумів, що відбувається. Його принесли сюди в коробці, і йому це зовсім не сподобалося: він чіплявся кігтиками за картон, дряпав його, поки ковзав туди-сюди, нявкав і шипів. Потім його випустили в це дивне нове місце. Він був упевнений, що ніколи раніше тут не був, але тут пахло

чимось знайомим, була миска з його улюбленою їжею й трішки води. Якась старенька спостерігала за ним, але не намагалася взяти його на руки. Вона просто сиділа, дуже тихо, і час від часу щось ніжно шепотіла йому. Він знав її. Іноді вона приходила з Мією навідати його, чому ж вона була тут, а Мії не було?

Усе це було дуже дивно. Він сподівався, що Мія прийде провідати його, після того як так швидко зникла напередодні. А що, як вона не знає, де він? Він мав повернутися додому, щоб Мія знайшла його.

Старенька вже пішла. Вона поспішила, коли пролунав дзвінок у двері. Бабуся зачинила двері за собою, Вусанчик їх запримітив, коли обнюхував. Чи майже зачини-

ла. Зацібка не спрацювала. Котик підштовхнув двері носом, і вони трішки прочинилися. Допитливе кошеня просунуло в двері вуса, далі ніс, а потім решту тіла, і вирушило на пошуки Мії...

Вусанчик біг коридором, посмикуючи носиком. Він почувався розгубленим. Можливо, Мія все-таки прийшла й шукає його? Він точно відчував її запах. Чи йому це здалося? Котик озирався на всі боки, вирішуючи, куди йти. Позаду він відчував запах їжі, та шум нагорі підказував, що там були люди. Сходи...

Котик бігцем попрямував до сходів. Вони виявилися дуже кру-



тими. На щастя, там був килим, за який він міг вчепитися своїми кігтями, щоб видертися на сходи. Вилізши на першу сходинку, Вусанчик запишався собою. Він лизнув лапку й провів нею по вухах,

щоб привести шерсть до ладу, перш ніж

впоратися з нас-

тупною сходин-

кою. І з нас-

тупною...

Йому потріб-
но було кілька

хвилин, щоб

із величезним

зусиллям, за до-

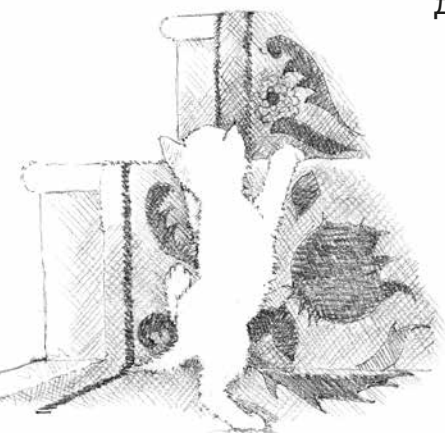
помогою кігтиків, під-

нятися на майданчик. Ось він

викотився на останню сходинку,

виснажено дихаючи. Його кігтики

боліли. Але він був нагорі! І чув



голоси, що долинали з-за дверей неподалік. Його вуха прищулилися. То були негарні голоси. Хтось був засмучений. Інший голос належав старенькій, яка була з ним унизу. Вона говорила м'яко, заспокійливо.

Двері були прочинені, і він обережно туди зазирнув. Старенька сиділа на ліжку, а поруч із нею долілиць лежала дівчинка. Вона плакала, а бабуся гладила її волосся. Вусанчик принюхався знову. Він ніколи не чув від неї таких звуків, але був переконаний, що то вона. Вона зрадіє, коли побачить його? Що з нею сталося? Він нерішуче зупинився біля дверей, невпевнений, що ж робити.

Тоді старенька підняла голову й побачила його. На мить вона здалася здивованою, а тоді

всміхнулася й простягнула до нього руку, підзиваючи пальцями. На її обличчі світилася надія. Вона хотіла, щоб він підійшов ближче.

— Міє, любонько, слухай, я мушу тобі дещо сказати. Я сказала б одразу, якби не довелося стільки часу підніматися сходами.

— Пробач, бабусю. Я знаю, що тобі не слід користуватися сходами. Я давно мала сказати Еміліній мамі, що хочу, щоб Вусанчик став нашим... — захлипав приглушений голос.

То було його ім'я. Отже, це Мія, це точно вона. Це її запах, і вона вимовила його ім'я, хоча голос і здавався дивним.

Вусанчик мигцем перетнув спальню й скося глянув на ліжку. Як йому туди вилізти? Старенька

протягнула руку й узяла його, всміхаючись.

— Міє...

Він мав рацію! Вусанчик пробирався м'якою ковдрою, аж поки опинився поруч із кучмою світлого Міїного волосся, розкиданого на блакитній флісовій ковдрочці. Він штовхнув її носом, але вона не помітила, тоді він повторив, цього разу сильніше. Мія підняла голову. Очі були затуманені й почервонілі від сліз, тож на мить вона розгубилася. Тоді Вусанчик гордо замуркотів. Він знайшов її!

— Вусанчику! — ахнула Мія. — Що ти тут робиш? Хіба ти не мав бути у своєму новому домі! Ти втік? Емілі хвилюватиметься за тебе.

Із зусиллям вона сіла, задивилася на маленьке біле кошенятко, яке задоволено вместилося на її ліжку.



— Саме це я намагалася сказати тобі, — м'яко мовила бабуся. — Коли ти вчора ввечері прийшла додому така засмучена, я порадилася з твоїми мамою й татом, і ми всі домовилися. Тато був переконаний, що Вусанчик мав бути твій. Він давно хотів принести його сюди, та мама боялася знову засмутити тебе. Отож сьогодні вранці, коли ти подалася до

школи, ми з татом пішли до будинку Емілі й поговорили з її мамою. Ми вирішили, що Вусанчик буде твоїм кошеням. Ну й трішки моїм, за компанію, поки ти в школі. Я знаю, що не можна дарувати тваринку, але вважай його передчасним подарунком на Різдво. — Бабуся трішки схвильовано всміхнулася. — Твоя мама так засмутилася, що їй доведеться працювати сьогодні після обіду. Вона хотіла бачити твоє обличчя, коли ти дізнаєшся.

— А що з тією жінкою, Міріам? — пробурмотала Мія. У неї голова ходила обертом, коли вона намагалася все це обдумати.

— Еміліна мама зателефонувала їй і пояснила. Та поставилася дуже співчутливо. Вона також нещодавно втратила kota й сказала, що знає, як це важко.

— То Вусанчик справді наш?

Мія глянула на кошеня, яке зацікавлено обнюхувало котячу ковдрочку. Його вуса здавалися надзвичайно білими на темно-синьому флісовому тлі. Вона простягнула руку й полоскотала його під підборіддям одним пальцем. На більше вона не наважилася. Їй здавалося, що в її спальні кошенятко зі сну й, якщо вона торкнеться до нього, воно зникне, як мильна бульбашка.

Але воно не зникало. А голосно муркотало й дивилося на неї великими блакитними оченятами. Котик, здавалося, був дуже задоволений собою.

— Так, ти маленьке розумне кошеня, якщо знайшло дорогу аж сюди, — всміхаючись, сказала бабуся. — Я думала, що зачинила його у своїй вітальні. Міє, я не хо-

тіла, щоб котик блукав по всьому будинку й почувався загубленим. Та, очевидно, він знайшов вихід. Він хотів прийти й знайти тебе.

Мія кивнула.

— Він сидить на ковдрочці Абрикоса, — враз прошепотіла вона, і дивне різке почуття стисло їй груди.

— Так, — кивнула бабуся.

Дівчинка глибоко видихнула. Вусанчик штовхнув носиком її коліно, піднявся, кілька разів перевернувся, перш ніж вмотитися зручніше. З носом, що торкається кінчика хвоста, він був схожий на маленьку білу хутряну подушку.



Мія знову видихнула й затремтіла. Тепер на ковдрочці білі ворсинки змішалися з рудими. Вусанчик розплющив одне око, позіхнув, показуючи малиново-рожевого язика. Відтак він іще глибше зарився в ковдру й заснув.

Наче робив так завжди.



Мія позіхнула, перевернулася навзак і відчула, як Вусанчик зітхнув уві сні поруч із нею. Їй довелося відсунути флісову ковдрочку на край ліжка. Котикові подобалося спати, притиснувшись до стіни, хоча іноді Мія боялася, що випадково розчавить його.

Вона зарилася головою в подушку й щасливо зітхнула. Їй здава-

лося, що вставати ще не час. І тут дівчинка розплющила очі. Настало Різдво!

— Вусанчику! Дивися, це моя різдвяна панчоха. — Вона сіла й задоволено глянула на товсту панчоху в червоно-білу смужку, звідки стирчала пачка її улюблених ірисок. — І котячі хрустики, глянь! Твої улюблені, рибні!

Вусанчик муркотав від задоволення. Він не розумів, чому Мія хоче прокинутися так рано, та заради рибних хрустиків був ладен на все. Котик радо перебирав стрічки, поки Мія розгортала свої подарунки з панчохи.

— Уже майже сьома, — зрештою сказала Мія. — Цікаво, мама й тато не заперечуватимуть, якщо їх розбудити? А бабуся?



Вона вилізла з ліжка, накинула халат, вийшла на сходовий майданчик, а Вусанчик ступав за нею. Мія зазирнула до батьківської спальні, але батьки ще міцно спали. Татко сказав учора ввечері, що найкращим подарунком на Різдво

буде добре виспатися, тому вона підхопила Вусанчика, перш ніж той устиг вискочити на ліжко. Котик прожив із ними лише тиждень, але вже встиг прив'язатися до татових ніг. Йому подобалося накидатися на них, і Мія подумала, що, мабуть, це не найкращий спосіб будити тата.

Вона тихенько прокралася сходами. Бабуся завжди прокидалася рано! Вона пояснювала: це тому, що їй уже за сімдесят. Їй більше не треба так багато спати.

— Міє, я чую тебе. З Різдвом! — покликала її бабуся, коли дівчинка затрималася біля дверей. Мія зайшла до бабусиної невеличкої вітальні.

— Ти вже встала! — здивувалася вона.

Бабуся сиділа в кріслі із журналом та чашкою чаю.

— Так, і я рада, що ти тут. Маю для тебе особливий дарунок.

Бабуся підійшла до свого невеличкого столика й узяла пласку прямокутну коробку, загорнуту в блискучий папір із різдвяним орнаментом і великим бантом зі стрічок. Вона любила обгортати подарунки.

— Для Мії з любов'ю на це Різдво, і за її хоробрість, — Мія прочитала наклейку на подарункові. — Я не розумію.

— Розгорни й побачиш, Міє, — нетерпляче кивнула бабуся.

Мія опустила Вусанчика додолу й заходилася розв'язувати бант і розгортати папір.

— Ой, бабуся! Це так мило!

Там була коробка, на кришці якої пишалось гарне зображення кота.

— Ти ще не бачила, що всередині, відкривай.

Насправді це була не коробка, зрозуміла Мія, коли розгорнула подарунок. Це була рамка для двох фотографій, одна поруч із другою.

Наче зроблена для двох особливих котів.

Мія всміхнулася, її очі трохи затуманили сльози, цього разу від щастя. На лівій фотографії був Абрикос, який дивився на неї, прищуливши вуха. «Мабуть, бабуся сфотографувала його тоді, коли він помітив метелика, за яким можна було побігати», — подумала Мія. Абрикосик охоче полював на метеликів...

А праворуч була фотографія її маленького Вусанчика, який сидів у бабусі на підвіконні. Зимове сонце осяяло його чудові вуса, і вони виблискували.



Для читання дітям під час війни

— Бабусю, дякую, це найпрекрасніший подарунок.

Мія обійняла її і розсміялася, аж коли почула шарудіння. Вусанчик заскочив на обгортку з подарунка й почав стрибати по ній туди-сюди, бігаючи за чимось уявним. Можливо, коли він виросте, то теж полюватиме на метеликів...

МИЛІ КОТИКИ І ПЕСИКИ У СЕРІЇ «ДОБРІ ІСТОРІЇ ПРО ЗВІРЯТ»

**ЗБЕРИ
СЕРІЮ!**



- «Цуценя-нечупара»
- «Загублена в снігах, або Пухнасточка»
- «Руданчик — кошеня-безхатько»
- «Пухнасточка і жах у сніговому полоні»
- «Еллі, або Найвідданіше цуценя»
- «Місті, або Кішечка — подарунок долі»
- «Тигрик, або Кошеня — шукач пригод»

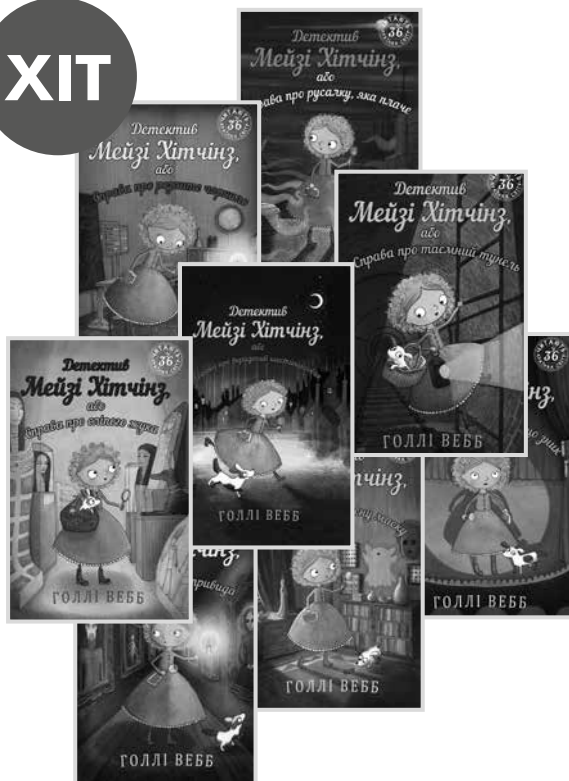
Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!



СЕРІЯ КНИГ ГОЛЛІ ВЕББ
«ПРИГОДИ МЕЙЗІ ХІТЧІНЗ»

ХІТ



Захоплові пригоди дівчинки-детектива!

Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!



BOOKCHEF
формує особистість

Літературно-художнє видання

ГОЛЛІ ВЕББ

Вусанчик, або Сором'язливе кошеня

Для дітей 5-9 років

Перекладач *Надія Хасцька*

Літературний редактор *Галина Кошманенко*

Коректор *Віталія Євстифєєва*

Випусковий редактор *Наталя Бабійчук*

Дизайнер макета і верстки *Марина Полежаєва*

Адаптація обкладинки *Юлії Ясінської*

Менеджер із прав *Тетяна Чміль*

Керівник проекту *Оксана Шевченко*

Відповідальна за випуск *Катерина Дем'янчук*

Підписано до друку _09.2021. Формат 84×108 ¹/₃₂.

Гарнітура «Podkova». Друк офсетний.

Тираж _ прим. Обл. вид. арк. 1,64.

ТОВ «Видавництво «Букшеф», 04073, м. Київ, вул. Вербова, буд. 17 А

Тел. (044) 290 99 44,

Інтернет-магазин www.book24.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 7309 від 14.04.2021 р.

Усі права застережено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі і будь-якими способами: електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими – без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.

Для читання дітям під час війни